

Свирачъ Янко при дѣвойкитѣ.

(Продължение).

IV.

Когато дѣвойкитѣ се спотайвали между храсталака, говедарчето нищо не видѣло и не чуло. Облѣгнатъ до брѣзовото дърво, Янко свирѣлъ пѣсень слѣдъ пѣсень. Лицето му било сериозно, очитѣ — закрити. Изъ свирката се изливали нѣжни, бавно течащи звуци, тѣй тжжни, навѣващи сълзи на душата, каквито пѣятъ само хора, изпълнени съ скръбъ и обиди. Сѣкашъ пастирчето оплаквало нѣщо, сѣкашъ се жалвало нѣкому, сѣкашъ за нѣщо тжгувало. Той поклащалъ глава отъ една страна на друга и свирѣлъ, свирѣлъ всрѣдъ горската тишина, забравилъ всичко на свѣта.

Дѣвойкитѣ се унесли да го слушатъ. Тотка току триела сълзитѣ си. Най-послѣ тя станала и проговорила:

— Янко, а бре Янко, какъ ти тѣй хубаво, тѣй жално свиришъ!

Дошло редъ и изненаданиятъ Янко да се оплаши. Той спрѣлъ да свири, трепналъ и се огледалъ, поискалъ да избѣга, но камшикътъ го спъналъ и той падналъ.

Дѣвойкитѣ се разсмѣли.

— Защо се оплаши отъ насъ, Янко, му извикала Анка.

— Азъ ви помислихъ, че сте вълци, намусено отговорило момчето.

— А ние за тебе помислихме, че си мечка и сжщо се изплашихме, казаха Тотка и силно се изкискаха.

— Янко, кой те научи тѣй хубаво да свиришъ на свирка? попитала Анка.

— Самъ се научихъ . . .

— Жално свиришъ ти . . . Чакъ сърдцето боли . . . казаха Тотка.

— А ти добрѣ ли си живѣешъ, като пастиръ? — попитала Анка.

— Нѣ . . . Не добрѣ . . .

— Защо?